

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 430/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Viktória Hellenbart, advokátska kancelária s. r. o., Martina Rázusa 146/23, Lučenec, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Viktória Hellenbart, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 S 65/2017 zo 7. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 S 65/2017 zo 7. novembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu podľa § 177 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) prostredníctvom elektronickej schránky, ktorú mala advokátska kancelária, ktorá ho zastupovala, aktivovanú podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). O prijatí doručenia podania zaslal 10. mája 2017 krajský súd doručenkou do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa.

3. Krajský súd oznámením sp. zn. 24 S 65/2017 zo 4. augusta 2017 informoval sťažovateľa, že na jeho elektronicke doručenie žalobu neprihliada, pretože z výsledku overenia elektronických podpisov jednotlivých elektronických dokumentov z 10. mája 2017 vyplýva, že žaloba nebola platne elektronicke podpísaná. Súd tiež považoval za preukázané, že sťažovateľ dodatočne do 10 dní nedoručil žalobu v listinnej podobe alebo elektronicke s autorizáciou.

4. Právny zástupca sťažovateľa podaním z 18. augusta 2017 požiadal krajský súd o prihliadnutie na žalobu zaslanú elektronicke a namietol správnosť skutkových zistení súdu o neplatnosti overenia podpisu. Rovnako požiadal predsedu krajského súdu o prešetrenie vzniknutej situácie. Predseda krajského súdu mu listom zo 6. septembra oznámil, že dal prešetriť skutkové okolnosti žiadosti a požiadal o podrobné preskúmanie technickej stránky podania. Z výsledkov prešetrenia vyplynulo, že dokument nebol podpísaný.

5. Krajský súd listom z 9. októbra 2017 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 10 dní predložil dôkazy o svojich tvrdeniach. V odpovedi na výzvu zo 17. októbra 2017 právny zástupca sťažovateľa predložil viacero dôkazov a okrem iného

uviedol, že k nepodpísaniu muselo dôjsť jedine v dôsledku technického zlyhania v priebehu procesu, čo si odosielateľ neuvedomil a informáciu o tom dostal až v oznámení súdu zo 4. augusta 2017.

6. Krajský súd podaním zo 7. novembra 2018 oznámil právnenému zástupcovi sťažovateľa, že nepreukázal riadne podpísanie správnej žaloby a jej príloh, a preto záver krajského súdu o tom, že na žalobu sťažovateľa neprihliada, zostáva nezmenený.

7. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd pristúpil k striktne formalistickému výkladu zákonných povinností vyplývajúcich z § 821 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a že neprihliadol na možnosť technického zlyhania pri procese podpisovania.

8. V sťažnosti sa ďalej uvádza:

«VI. 7. Účelom a zmyslom právnej úpravy formy a základného obsahu podania, ktorú môžu oprávnené osoby využiť, ak chcú dosiahnuť prístup k súdu je, aby mal súd možnosť objektívne preskúmať a zistiť, že sa jedná o nimi jednoznačne prejavenu vôľu začať súdne konanie a dosiahnuť v ňom výsledok, ktorý bude možné zistiť z obsahu ich podania (§ 56 a 57 SSP).

VI.8. Forma, akou sa musí účastník obrátiť na súd, aby vyvolal začatie súdneho konania, je jednoznačne stanovená ako forma písomná, ktorá môže byť zachytená buď v listinnej alebo elektronickej podobe (§ 56 ods.1 SSP).

VI.9. V zmysle ustanovenia § 57 ods.1 písmeno e) SSP medzi náležitosti, ktoré podanie musí obsahovať patrí podpis. Na listinnej forme podania sa vykoná tradične akceptovaným spôsobom vlastnou rukou podávajúceho alebo jeho zástupcu, ktorý vie písať, a v elektronickej podobe sa vykoná formou „autorizácie“, ktorej postup upravuje osobitný predpis.

VI.10. Odlišnosť u oboch foriem písomných podaní, listinnej a elektronickej je v sprísnení formálnotechnických požiadaviek na podanie elektronické, u ktorého sa všeobecne prijíma predpoklad väčšej možnosti zneužitia tejto formy komunikácie na to, aby

nepredstavovala vôľu podávajúceho, ako je to u formy listinnej. Prejavuje sa to napríklad v tom, že pokiaľ písomné podanie v listinnej podobe neobsahuje podpis, môže (a mal by) súd postupovať spôsobom podľa § 59 od.1 SSP a vyzvať toho, kto ho urobil, aby ho ako neúplné doplnil v zákonom stanovenej lehote.

VI.11. V rámci procesu doplnenia podpisu súd súčasne vykoná určitý spôsob dokazovania v tom, či podanie zaslané súdu je skutočne prejavom jeho vôle začať súdne konanie alebo vyvolať iné účinky, ktoré zákon s príslušným typom podania spája.

VI.12. Naproti tomu pri elektronickej forme podania, ak toto nie je opatrené zaručeným elektronickým podpisom, teda autorizované podľa osobitného predpisu, súd naň od počiatku a priori neprihliada ako na podanie písomné, to, aby ho súd začal za takéto považovať môže dosiahnuť ten, kto ho podáva jediné tým, že ho v lehote do 10 dní od odoslania „neautorizovaného“ elektronického podania, podá znova ako autorizované elektronické podanie, alebo ho dodatočne doručí v 10 dňovej lehote v písomnej podobe. Ak tieto kroky nepodnikne, podanie nemá účinky písomného podania, a súd naň neprihliada ako na podanie.

VI.13. Súčasne platí, že ten kto podáva podanie elektronicke bez autorizácie, má povinnosť sám odstrániť tento nedostatok a to bez ďalšej výzvy súdu, teda na strane súdu nie je zákonom daná povinnosť vyzvať na dodatočné doručenie podania.

VI.14. Ústavne súladná interpretácia ustanovenia § 56 ods.2 SSP podľa názoru sťažovateľa vyžaduje v prípade elektronických podaní, aby ich odosielateľ mal v primeranom čase (obratom), informáciu o tom, aký typ elektronického podania odoslal, či autorizované alebo neautorizované podanie, ktoré treba doplniť.

V.15. Zatiaľ čo v prípade listinnej podoby, ktorej forma sa nemení v procese jej doručovania od odosielateľa k adresátovi, a jej podpísanie je pod plnou kontrolou a v plnej dispozícii odosielateľa (drží v ruke pero a podpisuje listinu, ktorú potom vkladá do obálky), opatrenie elektronickej formy zaručeným elektronickým podpisom technicky sprostredkúva prevádzkovateľ systému (Národná agentúra pre sieťové a elektronické služby), ktorý je garantom toho, že systém nezlyhá, a že pokiaľ osoba, ktorá ho využíva na vytvorenie elektronického podpisu dodrží technický postup, dosiahne želaný výsledok, teda autorizovanie dokumentu.

VI.16. Elektronické dokumenty podliehajú následnému technickému procesu overenia podpisov a zistenia, či sa jedná o podpisy platné, čo vedie k záveru, že dokument bol autorizovaný a tento proces nemôže a nevie vykonať odosielateľ. Odosielateľ môže vykonať len všetky kroky smerujúce k tomu, aby dokument platne podpísal o výsledku, úspešnosti tohto procesu ho informuje „druhá“ strana.

VI.17. Vzhľadom na vyššie uvedené, si ústavne súladná aplikácia ustanovenia § 56 ods.2 SSP vyžaduje, aby komunikácia medzi odosielateľom dokumentu a jeho prijímateľom, prebiehala na systéme promptnej akcie a reakcie, kedy sa odosielateľ v bezprostrednej spätnej väzbe musí dozvedieť o tom, aký typ podania odoslal.»

9. Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domáha toho, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález: *„oznámením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7.11.2017 doručenému sťažovateľovi pod spisovou značkou 24S/65/2016, dňa 16.11.2017, boli porušené práva sťažovateľa garantované Dohovorom v článku 6 ods. 1 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“* Zároveň si uplatňuje náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom, namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

«Pojem iný zásah orgánu verejnej moci je nutné chápať tak, že spravidla pôjde o prevažne jednorazový, protiprávny, a zároveň protiústavný útok týchto orgánov voči základným ústavne zaručeným právam (slobodám), ktorý v dobe útoku predstavuje trvalé ohrozenie po práve existujúceho stavu, pričom taký útok sám nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov a ako taký sa vymyká obvyklému prieskumnému či inému konaniu; z tejto fakticity musí neskôr vyplynúť, že dôsledkom „takého zásahu orgánu verejnej moci“, neplynúcemu z príslušného rozhodnutia, nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou, príp. nálezom ústavného súdu, obsahujúcim zákaz takého zásahu. Táto podmienka nie je prirodzene splnená tam, kde je poškodenému k dispozícii obrana daná celým právnym poriadkom republiky.» (Nález 78/1995 SbNU, sv. 4, K pojmu „jiný zásah orgánu verejnej moci“; Ústavní soud ČR: Sbíрка nálezů a usnesení, svazek 4, nález č. 78).

13. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

14. Kľúčová námietka sťažovateľa uplatnená v sťažnosti sa týka ústavne nesúladnej interpretácie § 56 ods. 2 SSP zo strany krajského súdu. Podľa neho ústavne súladný postup vyžaduje spätnú informáciu zo strany súdu odosielateľovi o autorizácii či neautorizácii elektronického podania v primeranom čase, t. j. obratom.

15. Krajský súd preveroval správnosť zistení súdu o neplatnosti overenia podpisu na základe žiadostí sťažovateľa prostredníctvom predsedu krajského súdu, ako aj predsedníčky senátu krajského súdu.

16. Predseda krajského súdu sa vo svojej odpovedi zo 6. septembra 2017 v súlade s § 32 ods. 2 zákona o súdoch sústredil len na zisťovanie technickej stránky podania sťažovateľa. Podľa informatika krajského súdu „*podanie nebolo podpísané požadovaným*

spôsobom pre komunikáciu s orgánmi verejnej moci“ a pri pokuse overiť žalobu podanú sťažovateľom bol zistený tento chybový oznam: „Dokument obsahuje podpis vo formáte, ktorý nie je určený pre KEP.“

17. Predsedníčka senátu krajského súdu vo svojom oznámení zo 7. novembra 2017 reagovala na podanie sťažovateľa, ktorým namietal správnosť skutkových zistení o neplatnosti overenia podpisu, keď uviedla: *„Na základe Vášho podania zo dňa 18.08.2017, ktorým ste namietali správnosť skutkových zistení správneho súdu o neplatnosti overenia podpisu, Vás správny súd vyzval dňa 02.10.2017 na preukázanie Vašich tvrdení o riadnom podpísaní správnej žaloby zo dňa 09.05.2017 a príloh zaslaných prostredníctvom ústredného portálu verejnej správy zadaním BOK kódu.*

I napriek tomu, že na výzvu správneho súdu zo dňa 02.10.2017, ste nepreukázali riadne podpísanie správnej žaloby a príloh, správny súd z vlastnej iniciatívy dožiadal k otázke správnosti podpisu Národnú agentúru pre sieťové a elektronické služby, ktorá sa v podaní zo dňa 17.10.2017 jednoznačne vyjadrila, že podanie zo dňa 09.05.2017 doručené správne súdu elektronicky dňa 10.05.2017 nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom.

Z dôvodov vyššie uvedených, záver správneho súdu vyjadrený v oznámení zo dňa 04.08.2017 (o neprihliadaní na správnu žalobu) zostáva nezmenený.“

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

18. Ústavný súd považoval za potrebné venovať pozornosť najprv namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy oznámením krajského súdu.

19. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46

až čl. 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa základného práva podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07). K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita konania, inak povedané, spravodlivý proces.

20. Z obsahu odpovede predsedu krajského súdu (zo 6. septembra 2017) a oznámenia predsedníčky senátu krajského súdu (zo 7. novembra 2017) vyplýva, že tieto subjekty zvoleným spôsobom riadne prešetrili námietky sťažovateľa.

21. K námietkam sťažovateľa, že pri podpisovaní žaloby muselo ísť o technické zlyhanie, keďže nemal v úmysle poslať neautorizované podanie, ústavný súd poukazuje na postup krajského súdu, ktorý z vlastnej iniciatívy dožiadal k otázke správnosti podpisu Národnú agentúru pre sieťové a elektronické služby a vo svojej reakcii sa opieral o názor subjektu, ktorý je kompetentný posúdiť prípadné technické zlyhanie systému, z ktorého oproti tvrdeniu sťažovateľa vyplynulo, že nešlo o technické zlyhanie systému, ale podpísanie dokumentov nesprávnym formátom, teda formátom, ktorý nie je určený pre kvalifikovaný elektronický podpis, čo bolo celou príčinou ďalšieho postupu súdu (pozri bod 16 odôvodnenia).

22. Ústavný súd zároveň dodáva, že sťažnosť sa týka skutkových zistení správneho súdu o neplatnosti overenia podpisu, ktoré však ústavný súd nemá právomoc verifikovať, pretože nie je skutkovým súdom, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

23. K námietke sťažovateľa, že nebol obratom informovaný o neplatnosti jeho elektronického podpisu, ústavný súd uvádza, že systém doručovania do elektronickej schránky subjektu a jej nastavenie (aj s prípadnými notifikáciami o doručení napr. na e-mail subjektu) je čisto vecou užívateľa elektronickej schránky, ktorý je v zmysle zákona o e-Governmente a súvisiacich predpisov povinný dbať o jej bezproblémový chod, a preto sa ústavný súd ani nemôže zaoberať otázkou, či elektronické systémy, ktoré

sťažovateľ využíva (vrátane nastavenia služieb overovania kvalifikovaného elektronického podpisu a elektronickej schránky), boli nastavené správne, a preto tieto otázky posudzoval len na základe informácií poskytnutých krajskému súdu prostredníctvom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby, resp. informatika súdu.

24. K súvisiacej námietke, že prístup k základným právam nemôže byť podmienený intelektuálnymi zručnosťami, znalosťami a schopnosťami ústavný súd dodáva, že sťažovateľ bol zastúpený advokátskou kanceláriou, u ktorej sa predpokladá dostatočná intelektuálna úroveň a technické zabezpečenie umožňujúce realizovať úkony sťažovateľa v takej forme, ktorá je v súlade s požiadavkami stanovenými v zákone, a navyše každý advokát má možnosť prostredníctvom advokátskej komory zabezpečiť si kvalifikovaný elektronický podpis, pričom z uvedených skutočností nie je zrejmé, či tento kvalifikovaný elektronický podpis v čase podpisovania elektronických dokumentov zastupujúca advokátka mala zriadený, keď, ako to vyplýva z jej podaní krajskému súdu, ktoré tvoria prílohu sťažnosti, sama len veľmi ťažko rozlišuje medzi formátom zaručeného elektronického podpisu (ZEP) a kvalifikovaného elektronického podpisu (KEP), čo však nemôže byť na ujmu konajúceho súdu.

25. Ústavný súd opakovane upozorňuje na zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, zvlášť keď je účastník (sťažovateľ) zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý má vytvorené možnosti na elektronickú komunikáciu s orgánmi verejnej moci a vzhľadom na to by mal byť dostatočne pripravený tieto prostriedky kvalifikovaným spôsobom používať (vrátane bdelosti nad skutočnosťou, či jeho podanie bolo doručené správnejmu subjektu a v správnom formáte).

26.1 Ústavný súd vzhľadom na už uvedené nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom krajského súdu a možným porušením sťažovateľom uvádzaných práv, pretože krajský súd postupoval v absolútnom súlade s platným právom a len samotná

skutočnosť, že sťažovateľ s uvedenými postupmi nesúhlasí, nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti názoru alebo svojvôli v postupe súdu, čo neznamená, že elektronické systémy prežívajú vývoj a mali by byť užívateľsky nastavené takým konformným spôsobom, aby nevzbudzovali žiadne pochybnosti o správnosti ich fungovania u ich užívateľských subjektov – či už na jednej alebo druhej strane (klient – súd) užívateľského spektra. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahmi odpovedí dotknutých subjektov však nie je dôkazom o ich neústavnosti.

26.2 Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

27. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd porušil jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahom oznámenia, ktorým súd reagoval na jeho žiadosť o prešetrenie postupu pri overovaní elektronického podpisu.

28. Ústavný súd dospel k záveru, že podobne ako pri vybavovaní sťažnosti a prešetrení vybavenia sťažnosti podľa zákona o súdoch ide aj v tomto prípade o postup administratívneho charakteru. Táto špecifická oblasť preto nespadá pod garancie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň to znamená, že tak ako postup pri vybavovaní sťažností, resp. pri prešetrení ich vybavenia podľa zákona o súdoch, ani podania požadujúce prešetrenie postupu súdu a odpovede na ne v nijakom prípade nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené skutočnosti súčasne vylučujú možnosť existencie príčinnej súvislosti medzi označenými písomnosťami (odpoveďou) a namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne napr. IV ÚS 260/07). Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v senáte aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde .

29. Nad rámec ústavný súd uvádza, že konštatovanie sťažovateľa, „... *aby komunikácia medzi odosielateľom dokumentu a jeho prijímateľom, prebiehala na systéme promptnej akcie a reakcie, kedy sa odosielateľ v bezprostrednej spätnej väzbe musí dozvedieť o tom, aký typ podania odoslal...*“, stojí určite za zváženie (nielen) pre prevádzkovateľov informačných systémov, a to z dôvodu takého adekvátneho nastavenia elektronických systémov a ich reakcie na aj prípadné nesprávne podanie, ktoré by vylúčilo akúkoľvek pochybnosť o nesprávnom podaní (napr. bez či už celkovej absencie, alebo adekvátnej formy elektronického podpisu), zvlášť v prípadoch, kde môže byť takáto nesprávnosť viazaná s vážnymi následkami pre procesnú stranu a kde je forma podania viazaná na elektronickú komunikáciu medzi účastníkom a orgánom verejnej moci vo vzťahu k následnému doplneniu podania v lehote desiatich dní, na ktoré správny súd nevyzýva, avšak tvrdosť právnej úpravy v § 56 ods. 2 SSP spočívajúca v postupe súdu v prípade doručenia listiny v elektronickej podobe bez autorizácie nepatrí do kompetencie rozhodovania senátu ústavného súdu .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018